

Res Claritatis MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XII., číslo 7

12. 4. 2015 / neprodejné

Z OBSAHU	Cesta Boží, cesta pokory. Homilie papeže Františka	05
	Mučedníci komunismu: Biskupové Titu Liviu Chinezu a Ioan Chertes	06
	Našimi nepřáteli jsme my sami. Homilie P. Petra Pičhy	07
	Rodiče versus pěstouni. Rozhovor s MUDr. Jitkou Chalánkovou	09

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého biskupa Augustina (354–430)

Vy, kteří jste se v Kristu narodili, vy jste potomstvo Církve, dar lásky Otcovy i plodnosti Matčiny, vy všichni, kdo pevně stojíte v Kristu. *Oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo tak, že by to vyvolávalo žádosti. Abyste i v životě nosili Krista, do něhož jste se oblékli při svátosti. Vy všichni, pokřtění v Krista, oblékli jste se v Krista: už není Žid anebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši.*

Takovou moc totiž má tato svátost. Je to svátost nového života, který se začíná v tomto životě odpuštěním všech minulých hříchů a dovršuje se při vzkříšení z mrtvých. Byli jste tedy křestním ponořením do Kristovy smrti spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých, tak i vy musíte žít novým životem.

Po této cestě jdete zatím ve víře, neboť pokud jste v tomto smrtelném těle, nejste doma u Pána. Ale sám ten, k němuž směřujete, je vaší bezpečnou cestou, Ježíš Kristus ve svém lidství, které pro nás s láskou na sebe vzal. A těm, kdo ho v bázni ctí, připravil mnoho radosti a blaženosti. Ta se otevře a naplní všem, kdo v něho doufají, neboť to, čeho se nám nyní dostalo v naději, dostaneme v plnosti. [...]

Takže ani vy nemáte ještě v držení skutečnost, ale máte již bezpečnou naději, protože máte posvátné znamení této skutečnosti a dostali jste závdavek Ducha. *A proto když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde Kristus sedí po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.*

Pantokrator. Chrám Božího hrobu v Jeruzalémě. Foto: Wikipedia, Poco a poco (CC BY-SA 3.0)

Chceme vidět Vzkříšeného?

Řekněte, že když jste spali, přišli jeho učedníci a ukradli jeho tělo. Nesmyslné odůvodnění: korunním svědkem události je někdo, kdo v té době spal.

Ale na to, aby se to v lejtrech nějak uzavřelo, to muselo stačit a život šel nějakou chvílí zase dál.

Asi deset let po smrti Napoleona Bonaparteho někdo žertem sestavil historický důkaz, že Napoleon vůbec nežil. Při troše dobré vůle by se dalo podobně dokázat, že nebyl žádný Masaryk, ale že je to jen rozšířený kult, tak jako se někdo pokouší popírat holocaust za druhé světové války. Konečně soudruzi a jejich sympatizanti se nás snaží přesvědčit, že nebyla vlastně žádná padesátá léta, až snad na několik chybiček, které se přece vloudí všude, že ano. A desetkrát mohou povídat ti, kteří byli týráni, mu-

čení, naprosto nespravedlivě odsouzeni na dlouhá léta – rudí pánové se budou tvářit, jako by to byly jen senilní výmysly, a těšit se, až pamětníci vymřou.

Pochybovat se teoreticky dá vždycky. I ve věcech víry. Nikoli každá pochybnost je hned hříšná. Vždyť i sami učedníci pochybovali, když k nim přiběhly zbožné ženy. Ti jistě nehřešili. Hřešil však velmi silně Šavel, protože ten byl svědkem přesvědčivých znamení, která konali apoštolové, a přece mu nešlo o nic jiného, než učedníky Páně umlčet a vyhladit.

Hříšná pochybnost nastupuje tehdy, když člověk apriorně, tedy jaksi předem uvěřit nechce a obrazně řečeno zacpává si uši, slyší-li něco jiného, než předem slyšet chce. Nebo když si schválně svou

Dokončení na str. 2

Foto: <http://communio.stblogs.org>

Půl milionu lidí na Pochodu pro život v Limě

V hlavním městě Peru se v sobotu 21. března konal podobně jako u nás Pochod pro život, kterého se účastnilo půl milionu lidí. Heslo letošního pochodu, který se každoročně koná na Světový den počatého dítěte, znělo: „Všichni v sobě máme dítě“. Průvodu hlavními ulicemi města se účastnili i mnozí duchovní.

Svatý otec pozdravil ve zvláštním listě účastníky pochodu a všechny, kdo jsou s nimi spojeni v modlitbě a zavazují se k obraně a podpoře života. Mimo jiné řekl: „Prosím vás, abyste vydávali plnohodnotné svědectví a vždycky hlásali posvátný charakter života každého člověka, kterého Bůh stvořil ke svému obrazu a Kristus vykoupil na kříži.“

Radio Vaticana, ACI Prensa

Dokončení ze str. 1

pochybnost nechává potvrdit u toho, kdo nemá solidní znalosti.

Pán Ježíš, jak víme z evangelia, vzkázal učedníkům, aby se odebrali do Galileje; tam ho uvidí.

Vidět vzkříšeného, setkat se s ním, vyžaduje od nás také *jit*. Vydat se na cestu víry. Vyznávat ji ústy i konat to, co nám Ježíš uložil. Obojího je třeba, protože obojí se vzájemně posiluje. Nebojme se toho.

*P. Mgr. Jan Gerndt
sídelní kanovník Metropolitní kapituly
u sv. Víta v Praze*

Papež František vyzývá k modlitbám za synodu o rodině

V rámci generální audience ve středu 25. března papež František připomněl, že na slavnost Zvěstování Páně připadá v mnoha zemích Den pro život. V tento den před dvaceti lety svatý Jan Pavel II. podepsal encykliku *Evangelium vitae*, v níž zdůraznil ústřední postavení rodiny, která je lůnem lidského života.

„Církev se slavnostně zavazuje,“ řekl mimo jiné papež, „že bude pečovat o rodinu, jež se z ní rodí jako Boží dar po celý její život v dobrém i zlém. Spojení mezi Církví a rodinou je posvátné a nezcizitelné. Církev jako matka nikdy rodinu neopouští, i kdyby byla nejrůznějšími způsoby pošlapávána, zraňována a sužována. Ani když upadne do hříchu anebo se od Církve vzdálí, vždycky se všemožně snaží rodinu opatovat a uzdravovat, vybízet ji k obrácení a smiřovat ji s Pánem.“

Je-li však toto její úkol, pak je zřejmé, že Církev potřebuje mnoho modlitby, aby byla s to jej neustále plnit. Modlitbu plnou lásky k rodině a životu. Modlitbu, která se dovede radovat s radujícími a trpět s trpícími.

A právě to jsme spolu s mými spolupracovníky chtěli dnes nabídnout, totiž opětovně se modlit za biskupskou synodu o rodině. Znovu tedy vybízíme k tomuto závazku... Rád bych, aby tato modlitba, jakož i celé zasedání synody oživoval soucit Dobrého Pastýře se svým stádcem, zejména s lidmi a rodinami, kteří jsou z různých důvodů ‚vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře‘ (Mt 9,36). Prosím vás, abyste tuto modlitbu neopomjeli. Všichni – papež, kardinálové, biskupové, kněží, řeholníci a řeholnice, věřící laici – všichni jsme povoláni modlit se za synodu. Toho je zapotřebí, a nikoli řeči! Vybízím k modlitbě všechny, i ty, kdo se cítí vzdálení, anebo už nejsou zvyklí se modlit. Tato modlitba za synodu o rodině je pro dobro všech.“

RaVaT

Mezinárodní kongres o pronásledování křesťanů – We are all Nazarenes

CitizenGO a MasLibres společně pořádají mezinárodní kongres na téma pronásledování křesťanů v zemích, jako je Irák, Sýrie, Pákistán, Egypt nebo Nigérie. Kongres se uskuteční v Madridu v termínu od 17. do 19. dubna 2015.

Cílem kongresu je zprostředkovat skutečné informace o situaci křesťanů v těchto zemích lidem západního světa. V Madridu jsou mezi potvrzenými účastníky kongresu biskupové z Iráku, Sýrie, Libanonu a Nigérie, dále křesťané, kteří žijí v oblastech Blízkého východu, kde je vyhlášen džihád, manžel vězněné křesťanské matky Asie Bibi a její nejmladší dcera, o své situaci promluví také bývalí muslimové, kteří konvertovali ke křesťanství. S napětím bude očekáváno svědectví žen, které byly uneseny skupinou Boko Haram v Nigérii.

V rámci konference bude promítnut film *Freedom for Asia Bibi*, zazní také příspěvek na téma „Jak ze Západu pomoci pronásledovaným křesťanům?“. Konference bude ukončena mší svatou, kterou budou celebrovat biskupové ze zemí Středního a Blízkého východu a Afriky. Více informací lze najít na <http://maslibres.org/wearen2015en/>.

citizenGO, RC

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Jsme Církví mučedníků, říká biskup chaldejské církve v Bagdádu

Prefekt Kongregace pro evangelizaci národů kard. Fernando Filoni přicestoval v pondělí 30. března do Iráku, aby tamním křesťanům ve Svatém týdnu přinesl požehnání a konkrétní pomoc papeže Františka. Ještě předtím se však zastavil v Jordánsku, kde v hlavním městě Ammán navštívil dvě farnosti, které přijaly irácké uprchlíky z mosulské oblasti. Ve farnosti Panny Marie, Matky Církve si prohlédl odpolední školu pro děti uprchlíků, do které dochází zhruba 300 žáků, a mluvil se zástupci jordánské Charity. Situaci iráckých křesťanských uprchlíků přibližuje pomocný biskup chaldejské církve v Bagdádu mons. Šlemon Varduni:

„Křesťané z Mosulu a Ninive bohužel žijí ve stejných podmínkách jako vloni v červnu, tedy ve stanech, obytných buňkách a pronajatých bytech. Modlí se za osvobození Ninivské planiny a stále se nás ptají: „Otče, kdy se budeme moci vrátit domů?“

Jak Svatý stolec vícekrát upozornil v sídle Organizace Spojených národů a nejnám tam, Blízkému východu hrozí, že z něj křesťané úplně vymizí.

„Mnohokrát již zaznělo, že tu jde o velké spiknutí proti blízkovýchodním křesťanům, kteří se mají z Blízkého východu zcela vytratit. Jak je to ale možné? Naše dějiny tu trvaly 2 000 let a nyní se naše památky hroutí dílem těchto barbarů, kteří nemají svědomí, kulturu, náboženství, ale jen nevědomý fanatismus. Sami muslimové říkají: Toto nejsou muslimové. Křesťané, kteří opustili své domovy, dali Kristu přednost přede vším.“

Podle bagdádského biskupa je chaldejské společenství Církví mučedníků, které však plně vnímá stálou solidaritu Svatého otce a Charit z celého světa.

Ra Vat

Svatý Jan Pavel II. se vrátil do Hradce Králové

Na Zelený čtvrtek 2. dubna si celý svět připomněl desáté výročí úmrtí prvního slovan-ského papeže svatého Jana Pavla II. Ten při své poslední cestě do České republiky navštívil kromě Prahy 26. dubna 1997 i Hradec Králové. Nyní se do centra královéhradecké diecéze symbolicky vrátil v podobě vzácných ostatků – kapičky krve a pramínku vlasů.

Při mši Missa Chrismatis uložil biskup Jan Vokál relikviář s ostatky do průčelí boční lodě katedrály. „Vedle plastiky hlavního patrona diecéze svatého Klimenta se nachází příhodný otvor ve zdi, kde bude relikviář uložen,“ upřesnil místo generální vikář biskupství Josef Socha. Královéhradecká katedrála Svatého Ducha se tak zařadila mezi několik málo chrámů na světě, které uchovávají ostatky papeže Jana Pavla II. V České republice se katedrála stane čtvrtou svatyní, v nichž mohou věřící ostatky rodáka z polských Wadowic uctívat. V předchozích letech získal kapičku světcovy krve dóm svatého Václava v Olomouci, kostel svatého Mikuláše v Jaroměři a kostel Svatého Ducha v Ostravě-Zábřehu. V Hradci Králové ale bude navíc i pramínek vlasů.

Polštářek s kapičkou krve získal pro královéhradeckou diecézi biskup Jan Vokál od někdejšího papežova osobního sekretáře, krakovského arcibiskupa kardinála Stanislava Dziwisze. Vlasy pak od druhého osobního tajemníka. Kapsule jsou vloženy do speciálního skleněného relikviáře, jehož autorem je umělecký zlatník Pavel Šrytr.

„Přeji si, aby příklad Jana Pavla II. v srdcích našich věřících vzbudil touhu po svatosti,“ říká biskup Jan Vokál, který řadu let pracoval ve vatikánském Státním sekretariátu a patřil mezi širší okruh spolupracovníků Svatého otce. Podle Jana Vokála žil Jan Pavel II. i ve všedních dnech nevšedně.

Svatý otec Jan Pavel II. hradeckou katedrálu osobně navštívil v roce 1997, když na zdejším Velkém náměstí sloužil mši svatou pro mládež. Zemřel 2. dubna 2005, svatořečen byl papežem Františkem loni v dubnu.

TS ČBK

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

„Neodsoudil nás, ale nechal se odsoudit za nás.“ Tato slova zaznívala v liturgii Květné neděle. Znovu jsem si mohl uvědomit překvapující způsob Ježíšova kralování. Ne násilím a mocí, ale poslušností, trpělivostí a láskou. Pán mohl jediným hnutím své božské vůle přemoci všechny nepřátele a stát se nedotknutelným vladařem, před kterým by se všichni třáslí. Ale Syn člověka raději volil poslušnost Otcově vůli a nechal na sebe dopadnout urážky a rány od nás hříšníků. Ukázal, že obětující se láska je nejmocnější silou ve vesmíru. Nejenže morálně vítězí nad lidskými protivníky, ale poráží dokonce i ďábla.

Ted' se již radujeme ze Vzkříšení. Vítězný Kristus poté, co nás na kříži vykoupil, ničí smrt. Stává se navěky živým člověkem. *Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním vládu nemá* (Řím 6,9). On, náš Král, přišel, abychom měli život a abychom ho měli v hojnosti (srov. Jan 10,10). Apoštol Pavel si to uvědomuje, vždyť Vzkříšeného viděl i slyšel, a proto volá: *Smrti, kdepak je tvé vítězství, kdepak je tvůj bodec?* (1 Kor 15,55)

Pán Ježíš nevstal z mrtvých jen pro sebe, aby nám ukázal, že měl pravdu, že je skutečně Syn Boží. On vstal z mrtvých také pro nás, abychom měli život ve spojení s ním. On chce být naším Životem, když se předtím stává Cestou a Pravdou. Vírou nastupujeme jeho cestu v poslušnosti vůči Boží vůli, s trpělivostí ve zkouškách a nezištnou láskou, kterou přispíváme k proměně světa k lepšímu. Křtem se s Kristem spojujeme niterně a máme tak účast v jeho oběti a podíl na jeho vítězství. Starý člověk v nás umírá, aby se zrodil člověk nový – křesťan. Ve křtu jsme ponořeni do Kristovy smrti a spolu s ním pohřbeni, abychom již neotročili hříchu, ale spolu s Kristem žili novým životem (srov. Řím 6,3–8). *Staré pominulo, nové nastoupilo* (2 Kor 5,17). Aleluja.

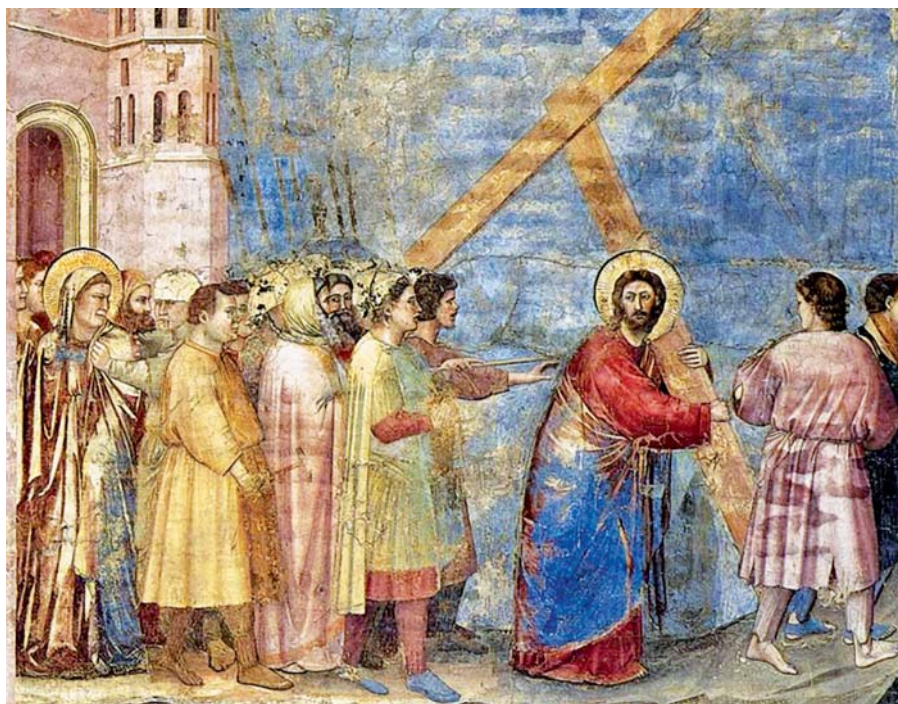
fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

CESTA BOŽÍ, CESTA POKORY

Homilie papeže Františka při liturgii Květné neděle

Giotto di Bondone: Cesta na Kalvárii (1304–1306). Foto: Wikimedia Commons

Středem bohoslužby Květné neděle, jež se jeví tak radostnou, je slovo, které jsme slyšeli ve čtení z listu Filipánům: *ponížil se* (2,8). *Ježíšovo ponížení*.

Toto slovo vyjadřuje *Boží styl, a tím také styl, který má být vlastní křesťanovi: pokoru*. Styl, který nás nikdy nepřestane udivovat a zarážet. Na poníženého Boha si nelze zvyknout nikdy!

Ponížení je především *Boží styl*. Bůh se snižuje, aby putoval se svým lidem a snášel jeho nevěrnosti. Dobře je to patrné při četbě z knihy Exodus. Jak ponižující je pro Pána naslouchat všemu tomu reptání a stěžování! Směřovalo proti Mojžíšovi, ale v zásadě směřovalo proti Bohu, jejich Otcí, který je vysvobodil z otroctví a provázal je na cestě pouští až do země svobody.

Cesta ponížení

V tomto týdnu, Svatém týdnu, který nás přivádí k Velikonocům, *půjdeme touto cestou* Ježíšova ponížení. A jedině tak se také pro nás tento týden stane „svatým“!

Budeme vnímat pohrdání starších jeho lidu a úskoky, jimiž jej chtěli přivést k pádu. Budeme svědky Jidášovy zrady, jednoho z Dvanácti, který jej prodá za třicet stříbrných. Uvidíme Pána zatčeného a uvězněného jako zločince, opuštěného od učedníků, vlečeného před veleradu, odsouzeného na smrt, bitého a tupeného.

Pokora znamená službu, přenechání prostoru Bohu zřeknutím se sebe sama, „vyprázdňení“.

Uslyšíme, jak jej Petr, „skála“ učedníků, třikrát zapře. Uslyšíme křik davu, navedeného představenými, aby žádal propuštění Barabáše a pro něj smrt na kříži. Spatříme, jak je tupen vojáky, oblečen do purpuru a korunován trním. A potom na bolestné cestě a pod křížem uslyšíme nadávky lidu a jeho předáků, kteří se vysmívají tomu, že je Králem a Božím Synem.

Taková je cesta Boží, cesta pokory. Je to Ježíšova cesta, žádná jiná jeho cesta neexistuje. A neexistuje pokora bez ponížení. Boží Syn, který touto cestou prošel, přijal *podobu služebníka* (srov. Flp 2,7). Pokora vlastně také znamená *službu*, znamená přenechání prostoru Bohu *zřeknutím se* sebe samých, „vyprázdňení“, jak praví doslova Písmo (Flp 2,7). *Vyprázdňení* sebe je největší ponížení.

Zesvětštění

Cestou, která je opakem té Kristovy, je zesvětštění. Zesvětštění nám nabízí cestu samolibosti, pýchy a úspěchu... Je to jiná cesta. Zlý ji nabízel také Ježíšovi během čtyřiceti dnů na poušti. Ježíš ji však bez váhání odmítl. A spolu s ním, jedině spolu s jeho milostí a pomocí můžeme pokušení samolibosti a zesvětštění přemoci také my, a to nejenom ve velkých pokušeních, ale v běžných životních okolnostech.

Příklad obětavé služby a novodobého mučednictví

Pomáhá nám a utěšuje nás v tom příklad mnoha mužů a žen, kteří se mlčky a ve skrytu každodenně *zříkají sebe samých, aby sloužili druhým*: nemocnému příbuznému, osamělému starému člověku, postiženému, bezdomovci...

Pomysleme také na ponížení mnoha lidí, kteří jsou diskriminováni a osobně platí za to, že jednájí věrně podle evangelia. Pomysleme na naše bratry a sestry, kteří jsou pronásledováni, protože jsou *křesťany, mučedníky dneška* – a jejich mnoho – nezapírají Ježíše a důstojně snášejí urážky a potupy. Následují jej na jeho cestě. Můžeme opravdu mluvit o „nesmírném množství“ dnešních mučedníků (Žid 12,1).

Vydejme se během tohoto týdne rázně také my na tuto cestu pokory, s velkou láskou k našemu Pánu a Spasiteli. *Láska nás povede a dodá nám sílu*. A kde je on, budeme také my (srov. Jan 12,26).

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana (Mezititulky redakce)

PŘED PILÁTEM

Zasáhne mezinárodní společenství ve prospěch trpících křesťanů?

Na Zelený čtvrtek se papež podobně jako před rokem vydal na liturgii Večeře Páně do římského vězení. Další dny velikonočního tridua prožíval ve Vatikánu. Srdcem byl však jinde. „Tam, kde se křesťané spolu s Kristem stávají obětí nespravedlivého násilí a mají podíl na jeho utrpení.“

Na znamení této blízkosti, ne fyzické, a přece reálné, vyslal František jednoho ze svých nejbližších spolupracovníků do Iráku. Kardinál Fernando Filoni se vydal na cestu. Po celý Svatý týden přejížděl z místa na místo, aby se dostal skutečně ke všem pronásledovaným. Terén zná dobře. Dříve než se stal ve Vatikánu šéfem misijní kongregace, byl vojenským nunciem právě v Iráku. Program cesty nebyl zveřejněn, aby nepokoušel nepřátele. Kromě hmatatelného svědectví blízkosti papeže Františka vezl tamním křesťanům také konkrétní materiální pomoc.

V situacích podobných jako v Iráku sehrává papežská diplomacie zvláštní roli. Za zmínku stojí poměrně výrazný vývoj stanoviska Vatikánu vůči ohrožení ze strany Islámského státu. V polovině minulého roku Vatikán, a tedy i papež osobně, připouštěl možnost vojenského řešení, kdyby selhaly jiné mírové metody. V posledních týdnech arcibiskup Silvano Tomasi, představitel Svatého stolce při ženevských agendách OSN, prohlásil, že ozbrojená intervence už není pouze eventualitou, ale povinností. Nedávné události totiž ukázaly, že jiné metody se neosvědčují. Dokonce i OSN přiznalo, že v souvislosti s působením Islámského státu existuje hrozba genocidy a v takových situacích má mezinárodní společenství povinnost zasáhnout. Musí si ovšem být jisto, že skutečně dokáže pomoci ohroženému obyvatelstvu a zajistit mu minimum pokoje – varoval vatikánský diplomat.

Velký úspěch v této věci zaznamenala vatikánská diplomacie, když se podařilo dosáhnout svolání zvláštního zasedání Rady bezpečnosti OSN věnovaného pronásledování křesťanů a dal-

Rada bezpečnosti jednomyslně uznala, že křesťané trpí nevinně. Žádné rozhodnutí však nakonec nepadlo.

ších skupin na Blízkém východě. Situaci křesťanů představili dva katoličtí arcibiskupové: vatikánský diplomat arcibiskup Bernadito Auza a chaldejský patriarcha z Bagdádu arcibiskup Luis Sako. Naposled jmenovaný navrhl řadu kroků, které by měly vést k uzdravení situace na Blízkém východě. V souvislosti s případnou

intervencí mezinárodního společenství vyzval, aby v první řadě podpořilo místní iráckou a kurdskou vládu v jejím boji s Islámským státem. Nejúčinnějším řešením by podle něj byla nikoli intervence OSN, nýbrž Ligy arabských států. OSN pak má vyžadovat od blízkovýchodních států respekt k rovnosti všech obyvatel před právem a přimět muslimské předáky, aby upustili od fundamentalistické rétoriky. Babylónský patriarcha také požaduje, aby všichni, kdo jakýmkoli způsobem podporují činnost Islámského státu a teroristů, byli postaveni před trestní soud.

Takto tedy 27. března mohli křesťané povědět světu o své bolesti. Rada bezpečnosti jednomyslně uznala, že křesťané trpí nevinně. Pan Ki-mun potvrdil, že hrozba genocidy je reálná. Žádné rozhodnutí však nakonec nepadlo. Pilát si umyl ruce.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

Foto na této straně: Flickr, EU Humanitarian Aid and Civil Protection, IOM Iraq (CC BY-ND 2.0)

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Biskupové Titu Liviu Chinezu a Ioan Cherteș

V době likvidace řeckokatolické církve komunistickým režimem v Rumunsku koncem 40. let 20. století, kdy byli všichni její biskupové uvězněni, došlo také k pokusům tomuto tlaku vzdorovat. Tajně bylo vysvěceno několik nových biskupů, avšak i oni byli záhy odhaleni a uvězněni. O dvou z nich pojednávají následující řádky.

Titu Liviu Chinezu

Titu Liviu Chinezu. Foto: <http://www.bru.ro>

Titu Liviu Chinezu se narodil 22. prosince 1904 v obci Hudec (dnes Maiorești), okres Mureș v Sedmihradsku. Jeho otec byl řeckokatolickým knězem a také chlapec byl vychováván v této víře. Základní školu navštěvoval v rodné obci, gymnázium vystudoval ve městě Regin a následně pokračoval na lyceu sv. Basila Velkého v Blaji. Vynikal inteligencí, výborným prospěchem, schopností diskutovat, ale také přátelskou povahou a laskavostí. Jeho spolužákem byl Ioan Suci, rovněž pozdější řeckokatolický biskup, o němž jsem psal v jednom z předchozích čísel. Společně skládali maturitu a také se rozhodli pro vstup do kněžského semináře. V roce 1925 byl Titu Liviu poslán do Říma na papežskou řeckokatolickou kolej sv. Athanasia a studoval na papežské univerzitě Urbaniana. Během studií zvažoval vstup do jezuitského řádu. Byl promován doktorem filosofie a 31. ledna 1930 byl vysvěcen v Římě na kněze.

Filosof a organizátor

Po návratu do vlasti v roce 1931 byl jmenován profesorem náboženství a spiri-

tuálem chlapeckého lycea v Blaji. V roce 1937 se stal profesorem, později prefektem a rektorem na teologické akademii v Blaji. Organizoval kursy neotomistické filosofie pro duchovenstvo i laiky, rovněž překládal filosofická díla do rumunštiny, např. J. Maritaina, psal filosoficky a pedagogicky zaměřené články. Vydával také náboženský časopis určený mládeži. Založil kněžské sdružení sv. Nikity s cílem prohloubit víru duchovních, organizovat pro ně společné modlitby, bratrská setkávání i duchovní cvičení. Měl zvláštní oddanost a obdiv k svaté Terezii z Avily. V roce 1947 se stal děkanem v Bukurešti.

Biskupské svěcení za ostatním drátem

28. října 1948 byl zatčen a internován v pracovním táboře v Dragoslavele. V únoru 1949 byl poslán spolu s uvězněnými řeckokatolickými biskupy do objektu bývalého pravoslavného kláštera v Căldărușani, přeměněného na internační středisko. Zde 3. prosince 1949 tajně přijal biskupské svěcení, přičemž papež Pius XII. jej předtím jmenoval světícím biskupem v diecézi Făgăraș a Alba Iulia. Jeho světitel byl Valeriu Traian Frentiu, biskup z Oradea Mare, a spolusvětiteli Iuliu Hossu, biskup diecéze Cluj-Gherla, a také jeho přítel Ioan Suci, apoštolský administrátor v oblasti Făgăraș a Alba Iulia. Navzdory utajení bylo jeho biskupské svěcení prozrazeno a Chinezu byl s dalšími biskupy poslán do věznice Sighetu. Dle svědectví spoluvězňů se zde choval statečně.

Pochován mezi ubožáky

V roce 1955 uprostřed zimy vážně onemocněl a začal plivat krev. Přesto mu nebyla poskytnuta patřičná lékařská

péče, byl pouze izolován od ostatních, a to v ledové cele s otevřeným oknem. Po několika dnech tu 15. ledna 1955 zemřel. Ještě v noci téhož dne bylo jeho tělo převezeno bez rakve, jakéhokoliv obřadu na hřbitov ubožáků a zakopáno do společného hrobu – bez kříže, bez označení. Byl pochován na stejném hřbitově a stejně nedůstojným způsobem jako jeho přítel biskup Ioan Suci a další duchovní vězňů v Sighetu. V současnosti probíhá proces jeho beatifikace.

Ioan Cherteș

Ioan Cherteș. Foto: <http://ro.wikipedia.org>

Dalším řeckokatolickým biskupem tajně vysvěceným v roce 1949 byl Ioan Cherteș. Narodil se 10. září 1911 v obci Sărățel, okres Bistrita-Nasaud. Brzy osiřel, protože jeho otec, povoláním učitel, padl za první světové války. Základní školu vystudoval v rodné obci, střední škola studia absolvoval v městě Năsăud a Gherle. V červnu 1929 úspěšně složil maturitu a poté krátce učil a dálkově studoval na Právnické fakultě v Cluji. Mezitím se rozhodl pro kněžství. V roce 1930

ho biskup diecéze Gherla, Iuliu Hossu, poslal do Říma. 21. prosince 1935 byl vysvěcen v Římě na kněze a o tři roky později se stal doktorem filosofie a teologie. Poté se vrátil do Rumunska a působil jako katecheta a ředitel internátní školy. Následně pak jako profesor teologie na teologické akademii a sekretář biskupa. V roce 1947 se stal kanovníkem a v následujícím roce generálním vikářem diecéze Cluj-Gherla.

Biskupem v utajení

28. října 1948 byl zatčen a internován v klášteře v Neamt, pak zadržován v bývalém klášteře v Căldărușani, poblíž Bukurešti. 21. listopadu 1950 jej papež Pius XII. jmenoval titulárním biskupem v Cantanu a pomocným biskupem diecéze Cluj-Gherla. 24. prosince 1949 přijal tajně v noci během pobytu v internaci

v Căldărușani biskupské svěcení z rukou biskupa diecéze Oradea Veleriu Traiana Frențiu. Po prozrazení svěcení byl i s dalšími ordináři převezen v květnu 1950 do Sighetu a zde zadržován až do roku 1955. 30. července 1955 byl z vězení propuštěn a rozhodl se odejít k sestře do obce Bistrita-Nasaud.

Patnáct let za mřížemi a v táborech

V souvislosti s pokusem o obnovu řeckokatolické církve a mši slouženou na veřejnosti 12. srpna 1956 v Cluji před univerzitním kostelem byl spolu s dalšími duchovními a ordináři zatčen, vyslýchán bezpečnostními orgány a odsouzen vojenským soudem na 10 let. Prošel několika věznicemi a tábory nucených prací např. v Gherle, Grind-Periplava či Bărbăganu. Na základě amnestie byl propuštěn

30. července 1964 a usadil se ve své rodině vesnici. Byl zde sledován orgány Securitate a šikanován. Proto se přestěhoval k rodině své sestry, opět do Năsăud. I zde žil pod dohledem Securitate a bez povolení nemohl místo svého bydliště opustit. V letech 1965–1972 pracoval jako účetní. Dne 30. června 1972 odešel do důchodu a žil v ústraní. V roce 1990 Jan Pavel. II. ocenil jeho službu a věrnost Církvi, především jeho téměř patnáctileté věznění a udělil mu úřad arcibiskupa ad personam. Biskup Cherteș zemřel 31. ledna 1992 v Cluji a je zde také pochován.

Vojtěch Vlček

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracuje s Českou křesťanskou akademií a Ústavem pro studium totalitních režimů

NAŠIMI NEPŘÁTELI JSME MY SAMI

Homilie P. Petra Piňhy při bohoslužbě za oběti totality

Letošní devátý ročník festivalu Mene Tekel byl zakončen I. března ekumenickou bohoslužbou za oběti totality v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha, již předsedal kardinál Dominik Duka OP. Velkou pozornost upoutalo kázání Prof. PhDr. Petra Piňhy.

Lidé, lidé, dovoluji si vás oslovit tímto nejvyšším možným titulem, protože člověk je obrazem Boha a je ozdoben výsostnými znaky: rozumem, svědomím a zodpovědností.

Sešli jsme se tu, abychom vzpomněli obětí válek a totalitních režimů, zejména toho, který je nám historicky nejbližší. Dnešní pietní slavnost dostala jméno Mene Tekel. Tato tajemná slova se objevila na zdi paláce Nabukadnesarova syna, když hodoval a zneuctil posvátné nádoby odcizené z Jeruzalémského chrámu. Oznamovala pád jeho říše, protože se nepoučil z příběhu vlastního otce.

Jsme přitom na místě, které je symbolem našich národních dějin. Je to chrám, který po staletí vznikl podle přesně

stanoveného řádu a stal se ztělesněním ideálu, který vedl naše otce a dědy. Sama o sobě tato katedrála oním ideálem není, protože ten stojí vysoko nad ní směrem označeným odvážně vzpřímenými věžemi. Odtud k lidem promluvil Bůh. Slyšeli jsme jeho slova platná pro Izraelity v zajetí stejně jako pro stavitele tohoto chrámu. Jsou bolestně platná i dnes. Odtud k nám poslal svého Syna, Ježíše Krista, aby nám ukázal, kdo jsme. Že jsme lidé, jen lidé spěchající ke smrti. Ale také, aby nám zvěstoval, že ideálem člověka je být obrazem Boha. Podobat se Kristu. To je pravda života, celý jeho smysl – jít k tomuto ideálu.

Pokaždé tu někdo mluví. Dnes ten úkol připadl mně. Je mi úzko, protože mluvím před Vševědoucím, a uvědomuji

si, že nestojím před vámi, ale před těmi, kdo pro tento ideál, pro pravdu života, byli schopni svůj pozemský život nasažit. Dělat to pro sebe by nedávalo smysl. Život se pokládá za druhé. Ti, na něž tu myslíme, to udělali kvůli nám. Je mi určeno promluvit. Zde jsem, abych konal, co mám konat.

Více než vzpomínat je třeba se poučit. Ti, o nichž přemýšlíme, zemřeli především proto, že si lidé včas nepřipustili, že jsou ohroženi. Je třeba se poučit, neboť jsme opět ohroženi a opět si to nechceme přiznat. Říkáme: Žijeme v míru, přitom se bojuje, útočí a zabíjí. Ve své hlouposti a pýše poučujeme celý svět. Říkáme: Náboženské války jsou středověký nesmysl. Očekáváme, že všichni odhodí svého Boha, protože my jsme

Foto: Flickr, Monceau (CC BY-NC-ND 2.0)

to udělali. Ale oni to neudělají, protože na nás vidí, kam to vede – naše kultura se rozpadá a vymíráme. Říkáme, že s nimi musíme vést dialog, ale oni nás nebudou poslouchat, protože chtějí mluvit o náboženství a my žádné nemáme, protože jsme nekonečně liberální. Říkáme, že si máme jeden druhého vážít, ale oni si nás vážít nemohou, protože oni jsou schopni pro svou pravdu položit život, ale my budeme ustupovat a podle jejich diktátu zakročíme proti každému, kdo se přizná ke znamení Kristova křížce. Říkají nám, že nejsme tolerantní, a mají pravdu, protože nejsme tolerantní ani k sobě navzájem. A nedejme se mýlit, naši politici se vůbec nezajímají o islám, ale o petrolej a prodej obnošených zbraní. My jim to nemůžeme vytknout, neboť je sice máme za krátkozraké hlupáky, ale nesmíme to přiznat, protože jsme je zvolili. Navíc cítíme, že to jsou ti nejhodnější z nás, protože na slovo poslouchají jiné, kteří jim, sami bez tváře, odněkud nařizují. Tušíme, že odněkud, kde se hraje ruleta s fiktivními penězi, které ovšem někdy musí být podloženy naší prací, popřípadě životy.

Ztratili jsem míru člověka

Usilujeme o mír na Ukrajině, ale sami jsme připustili, aby byl ohrožen, a spěcháme se přiživit, protože nepřiznáme, že nejde ani o Ukrajince, ani o Rusy, ale

opět o peníze a rovnováhy bank, které se rozkymácely jako lodě, když se zvednou vlny. Říkáme: musíme být silní, abychom uhájili mír, ale k čemu nám budou zbraně, když nemáme muže, kteří by je zvedli. Proč by to dělali, když nemají ideál? Ideál, za který by někdo byl ochoten zemřít. Jsme věru ubozí a směšní. Vzali

Když odhodíme své křesťanství a zbavíme se Boha, zbavíme se i člověka, protože přestaneme vědět, jak má vypadat.

jsme své oblasti vazebnost kultury a naše katedrály se hrouť a společenství lidí se mění v hromadu rozhádaných sobců. Ztratili jsme hodnotu a míru člověka, neboť je zcela logické, že když odhodíme své křesťanství a zbavíme se Boha, zbavíme se i člověka, protože přestaneme vědět, jak má vypadat. Jak si nás muslimové mohou vážít, když oni mají Boha a my žádného nemáme? A proč by se měli u nás chovat slušně a jednat s námi lidsky, když vidí, jak se chováme my k sobě navzájem? Hovoříme o míru, chceme ho bránit, ale sami ho nemáme. Ani v sobě, ani mezi sebou. Chceme zachránit sprá-

vedlnost, ale jen množíme zákazy. Jenže spravedlnost ani mír nikdo nezavede, protože vyrůstají ze slušnosti.

Zapomněli jsme, že život je láska

Vím, co teď nastane, co uslyším. Má slova narazí na zeď sobecké spokojenosti, která je jako křivé zrcadlo. Všechno překrutí. Kdybych řekl jakoukoli moudrost, ozvěnou se ke mně vrátí fráze prázdnější než žvást opilce. I kdybych přinesl přímo z fronty usmrčené dítě, ozve se jen lživý nářek představitelů elit, a to takový, jaký si bude přát ke všemu lhostejný dav, který je má znovu postavit do čela. Nikdo se nezvedne, aby se šel pokusit zachránit sourozence či matku toho dítěte. Ozvou se proti mně hlasy: Na co si hraješ? Nečárej čerty na zeď! ..., až zazní protest: Ten blázen nakonec způsobí válku – umlčte ho! Ale já se hrozím toho, co si připravujeme a přivodíme. Našimi nepřáteli nejsou ani Arabové ani Ukrajinci ani Rusové a vůbec nikdo. Stačíme si sami, protože si nevážíme zákona života, zapomněli jsme, že život je láska a láska je obět. Život bez nich nedává smysl. A to je to, na co můžeme zahynout. Neměli bychom žádné nepřátele, kdybychom byli jako tato katedrála, poutání k sobě pevným řádem, a byli bychom váženi a ctěni jako tvůrci. Jenže my nic nevytváříme, protože za sebe necháváme jedny pracovat a druhé myslet. Podle pokynů shora jen posunujeme dílo těch zdola. Nemáme proč žít. Jsme tu zbyteční. Kdybychom takoví nebyli a byli platnými lidmi, neodvážili by se nás nepřátelé ohrozit, protože bychom byli pevnější než oni. Naší cestou je návrat k rozumu a jeho zkázání a důsledné, věrohodné, hluboce žité křesťanství.

Co vy jste vlastně zač?

Nemohu mlčet. Byl jsem vyzván, abych promluvil před Bohem a mrtvými předky, a to ve chvíli, kdy se nás cizinci s úsměškem ptají: Co vy jste vlastně zač? Nemohu mluvit za druhé, ale odpovím za sebe, byť se chvěji:

Vyznávám, že jsem běloch, uznávám odlišnost lidských ras, a tudíž lidskou důstojnost všech, ale odmítám zčernat či zežloutnout a změnit proporci a barvu svých očí.

Jsem muž, který může zplodit, ale nemůže porodit dítě, a proto trvám na spořádané, trvajícím rodině, neboť je to základ společnosti a záruka výchovy. Trvám na tom, že muž a žena jsou odlišní ve stavbě těla i biologické funkci, že žena je slabší a vzácnější než muž, který ji má chránit, milovat a vážit si jí.

Jsem zatím zdravý a budu pomáhat nemocným, ale odmítnu fňukání slabochů, kteří se na nemoc jen vymlouvají.

Jsem zároveň bohatý i chudý. Svůj chléb si dosud vydělávám a mám ho dost, abych se podělil, ale odmítám živit lenochy. Mám mnohem méně než skutečně majetní, nezávídím jim a radoval

bych se, kdyby svůj majetek užívali rozumně.

Jsem Evropan, protože jsem Čech. Narodil jsem se českým rodičům, vyrostl v české zemi a beru vážně bídu i slávu svého národa. Odmítám se rozplynout v bezduché uniformitě konzumní multikultury.

Jsem křesťan, uctívám lidem jiného náboženství či názoru, a vím s určitostí, že se jimi budou řídit v celém svém jednání. Ale hlásím se pevně ke svému křesťanskému Bohu a řádu, který stanovil, protože je moudrý, spravedlivý a k lidem soucitný.

Jsem člověk, vděčný za své lidství a hrdý na svou tvář.

Jsem člověk, jmenuji se Petr Píthha a nejsem nějaké 361106/038 rodné číslo ani 37-22/015 identifikační číslo oprávnění, ani PIN ani VIPN ani jakékoli jiné číslo. Jsem člověk, protože mám svědomí a nesu zodpovědnost. Jsem člověk a jako člověk chci také zemřít. Amen.

P. Petr Píthha

<http://www.apha.cz>
(Mezitimulky redakce)

P. Prof. PhDr. Petr Píthha, CSc., dr. h. c. katolický kněz, bohemista a lingvista

RODIČE VERSUS PĚSTOUNI

Rozhovor s poslankyní MUDr. Jitkou Chalánkovou

Odebrané děti v tzv. norské kauze jsou stále živým mediálním tématem. Informace o tomto případě, o problematice přechodné pěstounské péče a juvenilní justici nám v následujícím rozhovoru přináší jedna z předních akterek sporu a zastánkyně práva rodičů na výchovu dětí, paní poslankyně MUDr. Jitka Chalánková (TOP 09).

Případ odebraných dětí paní Evy Michalákové se dostal do centra zájmu široké veřejnosti i médií. Zpočátku jednoznačně postoje, které jasně chránily právo rodičů na výchovu dětí a odsuzovaly norský systém péče o dítě, se ale dost rozmělnily. Čím se to podle Vás stalo?

Nemyslím si, že se rozmělnily. A dokonce si myslím, že kritika Norska za jeho chování k rodinám může ještě zesílit, mimo jiné proto, že odvahu ozvat se nachází čím dál více rodin i v dalších státech a v samotném Norsku. Pokud vím, na konci května má dokonce v Oslu proběhnout velká demonstrace organizovaná rodiči, kteří přišli o děti podobně jako Michalákoví a kteří se již nebojí na podivné a v mnoha případech šokující praktiky norského sociálního úřadu Barnevern upozornit. Víím, že to pro ně není lehké, protože ze strany sociálních úřadů často čelí kvůli zveřejnění svých případů výhrůžkám.

Foto: Flickr, adwriter (CC BY-NC 2.0)

Ve svém okolí běžně narážím na lidi, a to opravdu skrze celé spektrum od zcela obyčejných lidí až po akademiky, kteří mají vážné pochybnosti, jestli opravdu dětem nebylo ubližováno, čerpají informace od autorů, jako je paní Monika Le Fay, která se nezdráhá zpola nedoložené informace předestřít veřejnosti jako objektivní. Kde hledat objektivní informace a kde je pravda?

Pochybovat je lidské a pochopitelné. Lidé, kteří se rozhodli Michalákovy podpořit, a také novináři, kteří se případu dlouhodobě věnují, se proto s detaily celého příběhu seznámili dávno před paní Le Fay. Všichni se jen chovali korektně a z respektu k dětem i rodině necitovali konkrétní věty z neprokázaných obvinění, které ani soud nevzal v úvahu. Jediné paní Le Fay tento citlivý aspekt unikl. Ve svých interpretacích se navíc dopouští hrubých přešlapů.

Faktem je, že žádné z obvinění, které na rodinu Barnevern postupně a za podivných okolností navrhl, aniž by jeho sociální pracovníci v rodině někdy byli, se prostě neprokázalo. Všechna šetření proti mamince byla zastavena a v těch nejzávažnějších ji ani nikdo nikdy nevyšetřoval. To dokládá poměrně výmluvné potvrzení policie, které nám osobně při návštěvě Norska zopakovala místní po-

Foto: Flickr, SantiMB.Photos (CC BY-NC-ND 2.0)

licejní šerifka v Nedre-Eiker, od začátku svědčící ve prospěch matky. Soudy rozhodovaly jen na základě „pozorování“ psychologů, kteří, jak se později ukázalo, byli v té době životními partnery. A ani oni v rodině nikdy nebyli a děti „hodnotili“ s několikaměsíčním odstupem. Maminka pracuje ve školce... I největší skeptik by se měl ptát, proč nemůže být s vlastními dětmi, o které spolu s rodinou opravdu vytrvale a statečně už celé čtyři roky bojuje.

Paní poslankyně, byla jste to Vy, kdo stál u začátku cesty paní Michalákové za svými syny. Můžete nastítn stručně historii tohoto zápasu? A jak se vyvíjí součinnost v zájmu získání dětí zpět u zástupců českého státu (ministryně Tominové, pana premiéra, ÚPMOD)?

Jak známo, patřila jsem vždy ke kritikům systému přechodné pěstounské péče. Myslím si, že je lehce zneužitelný a může vést k tomu, že namísto práce s biologickou rodinou budou sociální úřady upřednostňovat umístování dětí k přechodným pěstounům. Zajímala jsem se tedy o důsledky, které tento systém má právě v Norsku, a díky tomu poznala i kauzu Michalákových.

Na jaře loňského roku jsem začala interpelovat příslušné ministry, abych zjistila, co pro tuto rodinu český stát dělá. Zjistila jsem, že téměř nic, a proto

jsem se přidala k petičnímu hnutí, které začalo Michalákovým pomáhat. V prosinci jsem pak ve sněmovně prosadila usnesení, na jehož základě začala vláda konečně jednat.

Hrozí, že místo práce s biologickou rodinou budou sociální úřady upřednostňovat umístování dětí k přechodným pěstounům.

Přístupu premiéra Sobotky si vážím. Aktivita paní ministryně Tominové a ministra Dienstbiera, který má chránit lidská práva, je naopak nulová. Vysvětluji si to tak, že si případem Michalákových nechtějí přidělat práci, navíc pochyb-

Foto: Flickr, kodmut (CC BY 2.0)

né postupy norského Barnevernu jasně ukazují rizika, která přináší i u nás systém přechodné pěstounské péče. A to se úplně nehodí do současných plánů Ministerstva práce a sociálních věcí.

Spokojená nejsem ani s prací ÚPMOD a jeho ředitele Zdeňka Kapitána. Nicméně si myslím, že bychom se neměli v tuto chvíli vyčerpávat válkou politiků a úředníků, protože všem by mělo záležet na jediném. Aby byla česká rodina Michalákových opět pohromadě.

V minulém rozhovoru (24/2014) jste varovala před tím, že to není pouze izolovaný norský systém péče o rodinu a děti, který lze suverénně označit za juvenilní justici, ale že se podobné hrozby týkají i naší země. Mohla byste konkretizovat, kde jsou jaká nebezpečí a co mohou občané dělat pro to, aby byla zažehnána?

Ano, juvenilní justice skutečně nepustila kořeny jen v Norsku, i když její důsledky tam jsou asi nejděsivější. Chci zdůraznit, že případ Michalákových není ojedinělý, během posledních měsíců jsem s týmem svých spolupracovníků narazila na celou řadu otřesných případů, kdy Barnevern bezdůvodně vymazal ze života děti vlastní rodiče i rodinu. Naposledy například v případě litevské rodiny, kdy byl sedmiletý chlapec vrácen k pěstounům na neznámé místo po neúspěšném pokusu o útěk až ze sousedního Švédska. Podle informací, které mám k dispozici, sociální úřad odmítl umístit dítě do širší rodiny, a dokonce i návrh, aby chlapec mohl žít alespoň u litevské pěstounské rodiny se stejnou kulturou a jazykem. Tyto praktiky jsou v rozporu s mezinárodním právem i zdravým rozumem.

I na základě těchto zkušeností jsem jako poslankyně nedávno iniciovala debatu na půdě sociálního výboru a chci, abychom skutečně důkladně probrali rizika, která přináší systém přechodných, státem placených pěstounů i u nás a případně posílili kontrolní mechanismy, které zabrání jeho zneužívání. Mám zprávy o tom, že již dnes jsou z rozhodování o umístění dětí do přechodné pěstounské péče vyřazováni odborníci nebo že v pěstounských rodinách končí často i děti, které potřebují odbornou péči. Jsem také zděšena inzeráty, které evokují i možné řešení ne-

zaměstnanosti. Nabídka skutečně může vzhledem k atraktivitě financí lákat nej-různější lidi. A odborníci jsou odháněni. Jsem přesvědčena, že u projektů PRIDE a Norských fondů musíme být velmi obezřetní. Nedávno se ke mně také dostala zajímavé informace od stážišťů ze sever-ských zemí, kteří poznali zdejší systém péče o ohrožené děti a divili se, proč ho chceme rušit a nahrazovat něčím novým. Tím neříkám, že přechodní pěstouni jsou špatní. Většina z nich dává ohroženým dětem potřebnou péči a lásku. O rizicích se ale prostě bavit musíme, protože nesmíme dopustit nevratné chyby.

Obvyčejný člověk by samozřejmě měl být dál připravený pomoci každému dítěti, kterému někdo ubližuje. Taková oznámení ale nesmí vést k šikaně a bourání rodin, pokud se ukáže, že je v rodině vše pořádku, anebo se jí dá pomoci.

Médii proběhl tzv. nýrský případ, kdy se otec, obviněný ze zneužívání dětí (které se nakonec neprokázalo) oběsil. Víte o tom případu víc? Komunikovala jste s touto rodinou?

K tomuto případu nemám tolik detailních informací jako v případě Michalákových, ale samozřejmě se o něj zajímám. S maminkou v kontaktu jsem

a skutečně jsou indicie, které ukazují na závažná pochybení úřadů. Policie sice případ odložila, ale výsledek série nešťastných kroků je tragický. Podle mne se konalo na základě presumpce viny a značně neodborně. Myslím, že matka bude dál pokračovat v hledání spravedlnosti za pomoci právníků.

Česká televize nyní uvádí pořad moderovaný Martinem Dejdem s názvem Děti na tahu. Je plný situací, kdy si jako divák říkám, že být v Norsku, už se děti s rodiči nepotkají. Jsou zde přiznány např. běžné tělesné tresty jako výchovné prostředky. Právě o ty běží čerstvě diskuse v Radě Evropy. Země jako Francie, Slovensko, Itálie, Irsko nebo i Česká republika zákonem tělesné tresty nezakázaly, ale čelí proto nemalému tlaku. Jak to vnímáte z pohledu ochrany rodiny a jejich práv? Samozřejmě bití dětí neschvaluji. Sou-

časně si ale myslím, že jedno výchovné plácnutí přes zadek nemůže být důvodem k zásahu proti rodině. Úkolem státu má být rodiny podporovat, a ne je šikanovat. Navíc si myslím, že nějaký zákon zvyky českých rodičů nezmění, a je to jen další ukázka toho, jak se stát vlamuje do soukromí lidí. Každá rodina vychovává své děti podle svého a má na to plné právo,

pokud dítěti neublíží. Takový zákon jen posílí pokrytectví ve společnosti, kdy si rodiče budou dávat pozor na ulici, doma se ale budou chovat stejně jako doposud.

Obecně si myslím, že institut rodiny je zásadně ohrožen. Namísto dalších ran, zákazů a příkazů bychom proto měli rodinu především chránit.

Přípravila Zdeňka Rybová

MUDr. Jitka Chalánková,
lékařka a politička,
poslankyně za TOP 09
za Olomoucký kraj

28. 4. Když dcera dospívá

Rádi byste více porozuměli své dospívající dceři a jejím těžkostem? Chtěli byste posílit váš vzájemný vztah i v této životní etapě vaší dcery? Přijďte na přednášku o tom, co dívky v době dospívání prožívají a s jakými problémy dospívání se v poradně pro ženy a dívky často setkáváme.

<http://cenap.cz/wks-dcera-dospiva.php>

Dopisy čtenářů

Fotbal, rodina a tisková cenzura

Na hodnocení fotbalového zápasu jsou podstatné góly. Stává se, že hráči daného klubu se snaží, a přesto jsou poraženi; jejich fanďa si může namlouvat (a často namlouvá), jak byli dobří – že ten a ten hrál výborně, ten a ten se snažil, ten a ten byl šikovný, a pozná kdejakou vydařenou akci se strany oblíbeného mužstva, ale nedá se nic dělat: cíl zápasu je dávat góly.

Ve čtvrtém letošním čísle *RC Monitoru* reaguje čtenář Jaromír Gavlas na příspěvek *Vlastník* Krzysztofa Bronka uveřejněný na str. 5 druhého letošního čísla. Uvádí, že se snaží hledat v debatách a výrociích *nejprve poctivou snahu a dobrou vůli* a dochází k doporučení, že by redakce měla více zvažovat, zda je dobré uveřejňovat podobné příspěvky.

Uvedený dopis čtenáře mě zaujal, nejdřív jen chvilkově, a to tím, že redakci doporučuje uplatňovat cenzuru: na co vše by bylo možno cenzuru ještě chtít aplikovat a jak by asi vypadal náš všechen katolický tisk, kdyby se podobným rádnám v něm dal prostor a braly se vážně! Aby katolický tisk v takové situaci úplně nezaničil, musely by se cenzurovat hlavně články doporučující cenzuru.

Pak mě zaujalo to příslovce *nejprve* ve výrazu „snažím se hledat nejprve poctivou snahu a dobrou vůli“. A co následuje po tom *nejprve*, to už pisatel dopisu nevnímá? Stavět na poznacích získaných *nejprve*, to je přece nejlepší svědectví o čtenářově povrchnosti!

Ale co mě nejvíce zaujalo a kvůli čemu toto píši, je způsob, kterým výstižnými slovy pisatel dopisu tu analogii naznačenou v nadpise Bronkovy stati

rozvinul. Představme si: někdo dá vlastní gól a fanda (někdy – např. když jde o národní mužstvo – i sportovní reportér či televizní komentátor) má nutkání jednat podle té čtenářovy metody: „Nojo, dali si vlastník, to je chyba, ostuda, průšvih, neschopnost... ale fujo, to ne, *snažme se hledat v jejich činnosti nejprve poctivou snahu a dobrou vůli*.“ To tam třeba najít lze, ale gól je gól a to je podstatné.

Autor příspěvku *Vlastník* mohl použít jiné metafory než té sportovní, avšak musíme ocenit, jak je právě ona výstižná, což názorně rozvedl J. Gavlas svými slovy o poctivé snaze a dobré vůli. Metaforu s jejím uvedením rozvedením lze aplikovat nejen na to, čeho se týká Bronkův příspěvek, ale i na mnohé jiné jevy v naší Církvi, že?

Evžen Kindler

TO JSME NEČEKALI

Poznámky ke konvoji

Průjezd amerických vojáků Českou republikou dopadl dobře: tisíce lidí odolávalo větru, sněhu a dešti, zachumlané děti kulily oči, všude vlály americké a české vlajky a když konvoj zatáčel k Ruzyni, rozlehlo se hromové: „ahóóóó!“ „To jsme nečekali, to jsme fakt nečekali,“ opakovali vyjeveně vojáci, když vystupovali na plzeňské náměstí. Inu, my taky ne.

Při vzpomínce na nedůstojné taha-nice okolo amerického radaru vypukla totiž panika. Odpor proti radaru mnoho lidí zaskočil: nepočítali jsme s ním, a když jsme uviděli organizované skupiny české levice, bylo už pozdě. Tentokrát jsme byli bdělejší, a navíc nám, paradoxně, pomohla naše milá média: už pár týdnů tvrdila, že u nás bude podpora vojákům NATO mnohem slabší než v Polsku – kdepak my, my se na nic nemůžeme, a tak dále a tak podobně.

Výsledek byl opačný. Naši občané já-sali jako puštění ze řetězu a nakonec, zdá se, udělali ještě silnější dojem než naši severní sousedé. Co si z toho vzít? Především další porci nedůvěry k našim mé-

Foto: <http://www.army.cz>

Naši občané jásal jako puštění ze řetězu a nakonec, zdá se, udělali ještě silnější dojem než naši severní sousedé.

diím a k jejich flagelanství. Ovšem reakce amerických vojáků se zdá naznačovat, že i média zahraniční pilně přimalovávají fousy na naši, českou image.

A přitom je to celé nesmysl; když se jednalo o rozmístění amerických raket

v Evropě, děly se na Západě neskutečné věci – v Německu, v Británii desetitisícové demonstrace za jednostranné odzbrojení... Jistě, zachovali jsme se správně, ale nebylo třeba se třást při představě, že si před západní Evropou „uděláme ostudu“. Organizátoři protiamerických demonstrací v západní Evropě se dodnes nekají, a naopak řada z nich hrdě sedí v evropských institucích.

A ještě jednu poznámku. Sledovala jsem i demonstraci proti průjezdu konvoje (před americkým velvyslanectvím). Mezi připravenými hesly („Nechceme válku“ apod.) zaznělo i tvrzení, že v zájmu samostatné obrany Evropy je třeba posílit spolupráci Německa s Ruskem. Před USA by nás zřejmě měl ochránit jakýsi nový pakt Molotov – Ribbentrop. To je významné. Kdo to asi vymyslel?

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

MOCNÍ NEMOCNÍ ČI NE-MOCNÍ?

Hospice a prezident

Prezident republiky se dlouhodobě a relativně často vyjadřuje k problematice hospiců. Naposledy před několika dny ČTK uvedla, že se koncem dubna Miloš Zeman zúčastní při návštěvě Vatikánu položení základního kamene hned několika tamních hospiců. Vícekrát se také vyjádřil, že by Církev (myšleno katolická) měla z restitucí použít část prostředků na budování dalších hospicových zařízení v Česku.

Rád bych přiložil také polínko do ohně společného tématu pohledem profesionála z praxe. Života běh mi dal hezké a smysluplné povolání. Přes deset let se pohybuji v hospicovém prostředí a snažím se pomáhat nejslabším ze slabých, nejkřehčím z křehkých – umírajícím. Hospicová myšlenka se ujala před dvaceti lety zbudováním prvního lůžkového hospice v roce 1995 v Červeném Kostelci. Dnes jich je v ČR sedmáct.

Skutečnost je taková, že dle Světové zdravotnické organizace je třeba pět hospicových lůžek na 100 tisíc obyvatel. Stávající kapacita provozovaných hospicových lůžek na území ČR je 446, tzn. aktuálně je v ČR provozováno 85 % potřebných lůžek, po dostavbě právě dokončovaného Hospice sv. Zdislavy v Liberci bude potřebná kapacita naplněna přes 90 %. Lůžka tak scházejí jen v kraji Karlovarském a na Vysočině. Kromě těchto

dvou potenciálních míst nejsou další nové hospice v naší zemi potřebné. Nadto řada hospiců stávajících má kapacitu nenaplněnou a disponuje volnými lůžky.

Nedostatečná legislativa

Bota nás tlačí jinde. V legislativě. Je-li lůžkových hospiců dostatek, pak naopak hospiců domácích (mobilních) je zoufalý nedostatek. Legislativa pro tento typ péče neexistuje, popř. je natolik nevhodná, že většina stávajících izolovaných aktivit mobilních hospiců působí beze smluv se zdravotními pojišťovnami. Domácí hospicová péče je pro většinu české a moravské populace nedostupná. Pacient si ji navíc musí ze značné části hradit. V praxi to ústí v zajímavý paradox – zdravotní pojišťovny hradí u terminálně nemocného pacienta dražší a mnohdy nadbytečnou léčbu v nemocnici, zatímco levnější a často vhodnější léčbu mobilního hospice v domácím prostředí nikoli.

Nedostatek financí

Druhým otlakem v hospicové botě je strádání stávajících hospiců lůžkových. Po dvaceti letech jejich působení v ČR jsou každoročně na hraně ekonomického života a smrti. Úhrada ze zdravotního pojištění na hospicové lůžko dle platné vyhlášky je nižší než na pacienta ležícího na LDN. Pokryje sotva polovinu potřebných nákladů spojených s péčí o umírajícího. To vše tváří v tvář tomu, že hospice musejí dle legislativy mít cca dvojnásobný počet personálu (de facto ještě více) a i farmakologické náklady jsou vyšší atd. atd. Hospicová péče poskytuje prokazatelně kvalitnější a náročnější péči než v LDN (dokládá to Pilotní průzkum na toto téma z října 2014, který si nechal zpracovat samo ministerstvo zdravotnictví). Je tak obtížné pochopit,

- proč má být hospicová péče hrazena hůře než v LDN, přestože poskytuje kvalitnější péči než v LDN;
- proč stát žádá po LDN méně nároků za vyšší úhrady ze zdravotního pojištění a v hospicích naopak žádá více nároků, ovšem za nižší úhrady ze ZP;
- proč má být hospicová péče hrazena méně než v LDN, když je v hospicích vyžadován cca dvojnásobek personálu oproti LDN? Poměr by měl být právě opačný;

Foto: <http://www.hospicpt.cz>

- proč zdravotní pojišťovny hradí pobyt onkologického pacienta na LDN. Takový pacient na LDN nepatří – náleží mu moderní léčba na lůžku akutním, nebo specializovaná péče v hospici (lůžkovém či domácím). Podobně jako jinde ve vyspělém světě.

Na konci svého života se budeme zpovídat z toho, co bylo opravdu důležité – jak jsme pomohli nejslabším ze slabých.

Nedostatek odvahy a rozumu

Situace dospěla tak daleko, že hospicové nářky způsobily úvahy na ministerstvu práce a sociálních věcí, že si je tento resort vezme pod svá legislativní křídla a vyváže hospice z resortu zdravotnictví. Na jedné straně jistě vstřícná snaha, na druhé vychýlení misky vah nevyváženým směrem na druhý pól péče. Pokud by se toto stalo, budou hospice trpět opět, jen v obráceném gardu. Po dvaceti letech už by to chtělo trochu odvahy a dělat s věcí konečně něco rozumného. Totiž explicitně přiznat hospicům statut zdravotně sociálního zařízení novým zákonem o zdravotně sociální péči. Není možné si umírající křehké pacienti pře-

hazovat jak horký brambor mezi oběma ministerskými budovami na pražském Palackého náměstí další čtvrtstoletí.

Hospice potřebují pomoc. Nejen legislativní a finanční. Ale i veřejnou – o kolik bychom byli dále, pokud by zřetelněji byl slyšet hlas nejen páně prezidentův („Hospice jsou dobrá věc, tak je podporujte!“). A také edukační. Pro lékaře, aby správně a včas indikovali a doporučovali hospicovou péči. A pro pojišťovny, aby prozírely a snadno ušetřily.

Není zvláštní, že v nemocnicích (relativně štědře financovaných a s poměrně vysokými platy zaměstnanců) je pacientův hmotný komfort často na úrovni poloviny 20. století, zatímco v hospicích (bídě financovaných a s podprůměrnými mzdami) má pacient hmotný komfort z 22. století, o rozměru přidané hodnoty péče psychické, sociální a duchovní nemluvě?

Přetrvávající zkostnatělost

Tímto nepřihřívám polívčičku pouze hospicům. Jsem přesvědčen, že zákon o dlouhodobé péči by měl reflektovat přetrvávající zkostnatělost. Tj. když naše legislativa vidí člověka křečovitě – buď výhradně optikou zdravotnickou (pacient), nebo výhradně sociální (klient, uživatel). Nic mezi tím.

Není nikomu divné, že v ČR existují zdravotně sociální fakulty, zdravotně so-

ciální odbory krajských úřadů, zdravotně sociální plány měst a obcí, ale zákon přitom nic takového v praxi nezná?

Neoddělitelnou zdravotní a sociální péči potřebují:

a) terminálně nemocní (umírající) pacienti v hospicích (zdravotnická zařízení);

b) lidé s Alzheimerovou chorobou v domovech se zvláštním režimem (sociální zařízení) – vždyť jsou to zároveň těžce nemocní lidé!

c) lidé s pokročilým neurologickým onemocněním (roztřoušená skleróza, Parkinsonova choroba, ALS, transverzální léze míšni, spinální svalová dystrofie aj.) – tato zařízení prakticky neexistují a (ne)péče o takto nemocné je nesystémově špatná.

Tito nebozí a křehcí lidé mají jedno společné – nikdo je nechce! Pro zdravotnická zařízení jsou nelukrativní, protože pojišťovny dlouhodobou péči o ně odmítají hradit. Sociální zařízení je nechtějí, protože jsou pro možnosti jejich péče příliš nároční.

Řešení – samostatný zákon

Po neblahých zkušenostech čtvrtstoletého porevolučního vývoje, kdy ani jeden resort (MPSV či MZČR) není dlouhodobě schopen tuto problematiku na pomezí zdravotnictví a sociálních služeb vyřešit, je snad už konečně čas těmto objektivně

trpícím lidem (a jejich rodinám) pomoci. Řešením je explicitně definovat zdravotně sociální péči samostatným zákonem. Tj. paralelně vedle Zákona o zdravotních službách č. 372/2011 Sb. a Zákona o sociálních službách č. 108/2006 Sb. postulovat zcela nový Zákon o zdravotně sociálních službách. Není možné situaci nadále látat tak, že se bude spoléhat na úhradovou vyhlášku, která tu a tam přihodí nějakou korunu tomu, kdo má momentálně největší „vyděračský“ potenciál, nebo spoléhat, zda budou v dané chvíli ochotnější představitelé MPSV či na MZČR.

Mocní a zdraví to prozatím neměli jako prioritu. Navzdory skutečnosti, že to verbálně uvádějí. Nečasova vláda explicitně jmenovala podporu hospicům ve svém programovém prohlášení, Sobotkova vláda ji vetkla do koaliční smlouvy (článek 5.3.: „Podpoříme hospicovou péči...“; článek 6.6.: „Vytvoříme... financování zdravotních priorit státu se zaměřením na... rozvoj hospiců...“). Prioritou se pro ně toto téma stane, až když se stanou nemocnými a slabými. Ale to již zase nejsou mocnými, aby věc změnit mohli...

Sub specie aeternitatis

Na závěr douška osobní. Psaní období znenápkou jsem zaslal několika našim vrcholným politikům. Včetně prezidenta republiky. A požádal je, aby pohlédli

na tuto problematiku *sub specie aeternitatis*. Jednou se budeme na konci svých životů zpovídat z toho, co jsme udělat mohli, ale neudělali. Z hospice dobře vím, že téměř každý člověk na konci svých dní takto bilancuje. Myslím, že naše svědomí nebude v ten moment trápit, zda-li mocní této země prosadili DPH ve výši 21 či 20 procent, nebo 80 kilometrů nových dálnic. Myslím, že se budeme zpovídat spíše z toho, co bylo opravdu důležité. Co pomohlo nejslabším ze slabých.

Stále chovám naději, že naši političtí představitelé naleznou odhodlání pomoci ve prospěch takového systému, v jakém by chtěli jednou odejít sami nebo jaký by přáli svým nejbližším, až jim svíčka života bude dohořívát. Na příkladu kritické situace (nejen) hospiců mají jednu z velkých příležitostí. To ostatní už mají – nás, lidi z branže, připravené jim pomoci.

(V případě zájmu mohu poskytnout např. mapy územního rozložení hospiců, tabulky, fotografie atp.)

PhDr. Robert Huneš
(Mezititulky redakce)

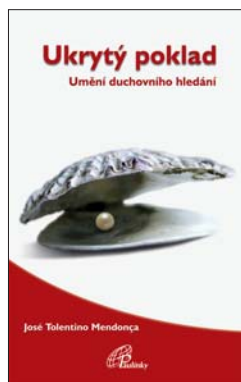
PhDr. Robert Huneš, viceprezident Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče, ředitel Hospice sv. Jana N. Neumann

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, I 10 00 Praha I, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Jacques Philippe: Dotknout se Boha Modlitba jako rozběh v lásce

Každý, kdo žizní po modlitbě a začne s ní, potřebuje určité záchytné body, aby v započaté cestě vytrval a jeho modlitba byla plodná.

Brož., 224 str., 198 Kč

José Tolentino Mendonça: Ukrytý poklad Umění duchovního hledání

Autor, který bývá označován za „portugalského Halíka“, upozorňuje na duchovní netečnost mnohých z nás a povzbuzuje čtenáře k vnitřnímu usebrání a k hledání pokladu, který Bůh do každého člověka ukryl.

Brož., 112 str., 145 Kč

Jak to vidí Jana Jochová Trlicová

Děti do školky? Brzy možná povinně!

Chládkovo ministerstvo školství připravilo zákon o povinném předškolním vzdělávání již od pěti let věku dítěte. Deset let budou muset naše děti navštěvovat školní zařízení, přesto však nezískají ani náznak profesní specializace.

A je to tu. Chystá se další novela zákona, která významným způsobem ovlivní rodičovská práva. Chládkovo ministerstvo školství připravilo a poslalo na projednání do vlády zákon o povinném předškolním vzdělávání již od pěti let věku dítěte. Povinná školní docházka se tak prodlouží na deset let – deset let bude muset vaše dítě navštěvovat školní zařízení, přesto však nezíská ani náznak profesní specializace.

Lidé a hlavně rodiče, kterých se to týká nejvíc, o tom ale moc nevědí nebo si dopady toho úplně neuvědomují. Nakonec většina z nás školku nějakým způsobem využívá, takže vlastně zas tak o moc nejde, říkají si třeba. Jenže v tom je právě čertovo kopytko. Novela sice vzniká i z pohnutek, z nichž některé můžeme dobře chápat. Ano, víme, že jsou děti ze znevýhodněného prostředí, které, když poprvé přijdou do školy, nemají ani základní hygienické návyky a tužku v ruce drží poprvé v životě. Víme, že to pak v prvních třídách působí nemalé obtíže, a chápeme, že těmto dětem se má pomoci. Tyto děti to mají jistě těžké. Ale zavést kvůli menšině v populaci povinnost, která znesnadní život nemalé části rodičov-

ské veřejnosti, je krok špatným směrem. Moc špatným směrem.

Školka je rodiči často chápána jako služba státu rodičům. Existuje síť všech možných předškolních zařízení: lesních školek, mateřských center a klubů, firemních školek. Rodiče si dnes mohou volně vybrat, do jakého typu zařízení své dítě dají – a většina z nich to dělá dobrovolně. Dítě je společenský tvor, a když se podaří najít zařízení, kde se cítí dobře, dochází tam i rádo. A jsou to zase rodiče, kdo volí četnost docházky – tj. zdaleka ne všechny děti chodí do školky pět dní v týdnu a stejný počet hodin. Nikdo nehlídá, chybí-li dítě kvůli nemoci či proto, že přijela babička na návštěvu a dítě bude místo ve školce trávit čas s ní. Nakonec ne všechny pětileté děti jsou natolik sociálně zralé, aby dobře snášely každodenní odloučení od rodiny, a možnost volit, jak často dítě ve školce bude, je pro jejich rodiče dost zásadní. Nikdo také rodině nemusí povolovat, jestli pojedou na levnější dovolenou mimo sezónu, a tedy mimo režim určených prázdnin.

To všechno ale s novelou skončí. Příjemná služba státu se změní v nepříjemnou povinnost. Odpadne i možnost

volit si frekvenci navštěvování kolektivu podle přání rodičů a skutečných potřeb dítěte – rodiče budou moci volit pouze mezi celotýdenní povinnou docházkou nebo, pokud tuto kuratelku z principu svobody odmítnou, tzv. domácí školkou. Kterou jim ovšem podle novely povolí, jen pokud mají maturitu a splní mnohé další podmínky.

Vzdělávání dětí je jistě důležité, a pokud by bylo uzákoněno samostatně, jistě bych proti němu nic neměla. Plošnou povinnost předškolní docházky ale odmítám. Dovolím si totiž pochybovat i o tom, že povinná předškolní docházka prakticky nějak moc pomůže oněm sociálně handicapovaným dětem, o které zde primárně jde. Dovolím si tvrdit, že navzdory povinnosti část těchto lidí ji bude stejně ignorovat nebo plnit jen formálně – děti budou např. často nemocné, nakonec záškoláctví se může změnit na „záškolkovství“ a kdo s tím co nadělá? Ano, problém tu je a je třeba ho řešit, ale ne tak, že s vaničkou vylijeme i dítě, což se ovšem při plošné povinné předškolní docházce stane.

*Mgr. Jana Jochová Trlicová,
místopředsedkyně VORP*

„Naše doba je koncem pokrokářství. Velké politické utopie 20. století jsou mrtvé. Platí to pro komunismus stejně jako pro liberalismus. Byla stržena zeď...“

Za těchto extrémních okolností se misijní poslání může pouze vrátit k podstatnému, ke své eschatologické dimenzi, k naději. Znamená to, že evangelizace má přednost před veškerou politizací a metafyzika před morálkou. Všeho je třeba se znovu chopit od základu.“

Fabrice Hadjadj

**Požehnané a nadějeplné Velikonoce
přejí pracovníci**

redakce Res Claritatis Monitoru

Letem světem

„Pražské restaurace Velký pátek neřeší, hlásí zpráva ČTK. Leckoho napadne: Proč by řešily, když ho neřeší jejich klienti... Nicméně: i za nejhlubší normalizace i ty nejtupější školní jídelny nachystaly dětem nejčastěji čočku s vejcem. Nebo jiné bezmasé jídlo, jak bylo po staletí zvykem. O čtvrt století později naše radostná svoboda znivelizovala cyklus 365 dní v roce do jedné ploché přímky, snad s jedním dvěma hrboly kolem Vánoc a Silvestra. ... Bolševik se léta snažil předělat křesťanské Vánoce na obyčejnou oslavu jídla a pití... Celkový plán přesto nevyšel – síla a moc vánočního kouzla přečkala čtyřicet let pokusů o perestrojku. Co se ale nepodařilo s Vánoce vůbec, povedlo se s Velikonocemi dokonale. Na Velký pátek, v ten nejtajemnější den, musí zdejší křesťané do práce. Mají sice volno v lednu na Den vzniku samostatné republiky (jejíž vznik nikdo neslaví), v září na Den české státnosti (vědí všichni proč?) a v červenci dokonce dvakrát. Celý národ, pokud není na festivalu ve Varech, počátkem prázdnin oslavuje příchod byzantských mnichů Cyrila a Metoděje a o den později i upálení pražského katolického kazatele Jana z Husi. Ale o Velikonocích je volno jen na koledu. Svátek nepřipadá ani na neděli Vzkříšení, jak je zvykem takřka ve všech okolních státech, ani na Velký pátek, jak je zvykem v polovině Evropy. **My máme mrškačku čili hodovačku.** V pátek se pěkně griluje uzeninka a na Vzkříšení teče slivovice proudem. Velikou noc prokalíme a vigilii

drží jen ti, kterým je natolik špatně, že jim žaludek nedovolí usnout. Vítejte v Česku,“ napsal velmi výstižně publicista Petr Kamberský pro *Lidovky* ve Svatém týdnu. Je to na nastalé velikonoční období naděje, radosti ze Vzkříšení, pravda, poněkud smutná vzpomínka, ale žel Bohu též každoroční realita. Je proto dobře, že se diskutuje o **uzákonění Velkého pátku jako dne pracovního klidu.**

Koláž: mimi

„Na Slavnost Zvěstování Páně, kdy z rozhodnutí České biskupské konference prožíváme „Den modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti; jezdím už řadu let do Napajedel,“ píše ve svém pastýřském listu arcibiskup Jan Graubner. „Tam se narodila Anička Zelíková, děvče, které zvláště od prvního svatého přijímání velmi silně toužilo po osobním přátelství s Ježíšem. ... Hezký zástup lidí z okolí přichází ten den na adoraci a mši svatou... Jako Anička chtějí aspoň modlitbou smířovat Boha za hříchy, které

dokonce i někteří věřící považují za moderní vymoženost a lidské právo... Cestou si ovšem nemohu nevšimnout velkého plakátu soukromé kliniky ve Zlíně, která oslovuje mladé ženy s výzvou: Daruj život, staň se anonymní dárkyní vajíček a pomoz neplodným ženám. Po darování obdržíte darem peníze. Stejnou reklamu vidím dokonce i v oficiálním Magazínu Zlínského kraje. Další skupina nemravných obchodníků s lidmi.“ **Je proto výborné, že se na schůzi poslanecké sněmovny chystá do 1. čtení návrh novely zákona o specifických zdravotních službách** (předkladatelé jsou poslankyně Chalánková, Nováková, dále poslanec Benda, Andrlé, Kaňkovský a Komárek), který chce anonymní dárcovství za peníze omezit a dát mu zásadní rámeček. Jsme opravdu ostrovem v Evropě, a to vyhlášeným, protože např. v Německu platí pravidlo, že za gametami a levným reprodukčním průmyslem s vysokou kvalitou provedení se jezdí do Čech...

„**Resurrexit, et adhuc tecum sum. Alleluia!**“ Připomeňme v této krásné době, která nemůže být beznadějná a my nemůžeme být skleslí a nešťastní, slova emeritního papeže Benedikta XVI.: „Nechme se osvitit zářivým světlem tohoto slavnostního Dne; otevřeme se v upřímné důvěře zmrtvýchvstalému Kristu, aby se obnovná síla velikonočního Tajemství projevila v každém z nás, v našich rodinách, městech a našich zemích. Kéž se projeví v každé části světa.“

-zd-

12. 4. **Ne** 2. neděle velikonoční (neděle Božího milosrdenství)
Sk 4,32–35, Žl 118, I Jan 5,1–6, Jan 20,19–31
13. 4. **Po** sv. Martin I., papež a mučedník
Sk 4,23–31, Žl 2, Jan 3,1–8
14. 4. **Út** sv. Lambert, biskup
Sk 4,32–37, Žl 93, Jan 3,7b–15
15. 4. **St** sv. Anasztázie, mučednice
Sk 5,17–26, Žl 34, Jan 3,16–21
16. 4. **Čt** sv. Bernadetta Soubirousová, vizionářka, řeholnice
Sk 5,27–33, Žl 34, Jan 3,31–36
17. 4. **Pá** sv. Inocenc, biskup
Sk 5,34–42, Žl 27, Jan 6,1–15
18. 4. **So** sv. Krescenc (Rostislav), biskup a mučedník
Sk 6,1–7, Žl 33, Jan 6,16–21

19. 4. **Ne** 3. neděle velikonoční
Sk 3,13–15.17–19, Žl 4, I Jan 2,1–5a, Lk 24,35–48
20. 4. **Po** sv. Anežka z Montepulciana, panna, mniška OP
Sk 6,8–15, Žl 119, Jan 6,22–29
21. 4. **Út** sv. Anselm, biskup a učitel církve
Sk 7,51 – 8,1a, Žl 31, Jan 6,30–35
22. 4. **St** sv. Leonid, mučedník
Sk 8,1b–8, Žl 66, Jan 6,35–40
23. 4. **Čt** sv. Vojtěch, biskup a mučedník
Sk 13,46–49 (Kol 1,24–29; 2,4–8), Žl 96, Jan 10,11–16
24. 4. **Pá** sv. Jiří, mučedník
Sk 9,1–20, Žl 117, Jan 6,52–59
25. 4. **So** sv. Marek, evangelista
I Petr 5,5b–14, Žl 89, Mk 16,15–20

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 240008911/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.